

600 Kr. og Rectorernes af endog 1400 Kr. om Aaret. Det er slet ikke, fordi jeg i og for sig mener, at det er noget egentlig urimeligt; naar man i det hele er enig om, at man skal have disse lærde Skoler, og naar man kunde faa en tilfredsstillende Reform af de lærde Skoler, saa er det ganske vist ikke aldeles urimelige Lønninger, men jeg mener, at de Spørgsmaal maatte man først have afgjort. Jeg nævner kun dette for at vise, at det slaar ganske rigtigt til, hvad jeg sagde forleden Dag, at saa lavt staar i økonomisk Henseende vor Arbejderbefolkning, at man mener at gøre dem en Tjeneste ved at give dem et tilbøls ganske betydningsløst Tillæg, nemlig nogle enkelte Kroner om Aaret, men derimod, naar Talen er om Embedsmænd, gaar det op i adskillige Hundreder af Kr. Det er denne forfærdede Udskillelse, man gør mellem dem, der ere Statsarbejdere, og dem, der ere Privatarbejdere, et Spørgsmaal, som jeg selvfølgelig ikke skal komme dybere ind paa. Men der var en anden Ting — og det var navnlig derfor, jeg har taget Ordet — et andet Spørgsmaal, som jeg vilde henvende til den højtærede Kirke- og Undervisningsminister. Det var dette, om den højtærede Minister ikke havde tænkt paa at gøre noget for Lærerstandens pædagogiske Uddannelse i det hele. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Pिंगel), som sagde, at Læreren skulde frem; det ærede Medlem tænkte vel nærmest paa, at Læreren skulde frem i økonomisk Henseende. Men jeg mener, at skal Læreren frem, skal han først og sidst frem som Lærer, det vil sige: saa maa der først gøres noget for Læreren pædagogiske Uddannelse. Det vil være den højtærede Minister bekendt, at der ved Skolemødet, som holdtes her i Kjøbenhavn i Sommer, blev holdt et Foredrag af Prof. Kroman, hvor han gjorde opmærksom paa, at vi havde slet ingen Lærerruddannelse her i Landet, og det gjorde han opmærksom paa ikke alene med Hensyn til den lavere Skoles Lærere, men det samme gjaldt egentlig med Hensyn til den højere Skoles Lærere. Jeg synes, at alle disse Spørgsmaal burde vi tænke noget over, før vi tænkte paa Lønnen, for det første paa de lærde Skolers Stilling i det hele, og dernæst paa Uddannelsen af Lærerne til disse lærde Skoler. Thi det er klart, at jo mere tilfredsstillende Lærerruddannelsen bliver, ikke alene med Hensyn til Kundskaber, men ogsaa med Hensyn til den pædagogiske Uddannelse, og jo mere tilfredsstillende Reformaten bliver, desto villigere vil Folketinget gaa ind paa en Lønningslov; men at gaa ind paa en Løn-

ningslov, før man egentlig har noget Begreb om, hvorledes det vil stille sig med hele Udviklingen og Reformaten af det lærde Skolevæsen, forekommer mig at være lidt letindtaget. Derfor mener jeg, at Folketinget under alle Omstændigheder skal betænke sig paa det, skønt i og for sig Villighed kan tale for, at disse Mennesker faa noget højere Løn, end de have.

Pिंगel: Det er navnlig for at svare det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds (Korsgaard), at jeg har taget Ordet. Det glæder mig, at han er enig med mig med Hensyn til Lærervirksomheden overhovedet og dens Betydning i Modsetning til andre Samsundsvirksomheder, men jeg kan ikke godt tillade, at jeg faar et Skar af at være en Tilhænger af den lærde Skole, som den nu er. Jeg er langt mere enig med det ærede Medlem, end han tænker sig. Jeg har endog saa selv i sin Tid ført en temmelig stærk Polemik mod den lærde Skole, maaste i en Tid, der ligger bagved det ærede Medlems Grindring. Men jeg har dog i den allersidste Tid, det er vistnok ikke mere end et Par Aar siden, tror jeg, nemlig da der var Tale om de nyeste Forhold og ogsaa om, hvad der blev gjort for Oplysningen i Jylland, sagt, at man i Jylland oplystes af syv gamle Tranlamper. Jeg tror, at mit Standpunkt der er betegnet. Jeg er ikke nogen Klassicitetsven, som det ærede Medlem troede; jeg mener tværtimod, at Klassiciteten har levet sin længste Tid, og at vi for Uddannelsen maa søge andre Rulder, som ligge vor Tid nærmere. Jeg tror, det er udmærkede Motiver, som ligge i disse gamle Ting, men jeg tror, de ere saa bekvæmlige at naa, at de kræve en saa usforholdsmæssig lang Forberedelsestid, i hvilken der ikke sættes store pædagogiske Frugter, og lægger ikke saa lidt Beslag paa Lærernes Gøner, at det hele stiller sig for mig som en aristokratisk Uddannelse, dette, at lægge Vægten paa Græsk og Latin og disse gamle Ting. Jeg havde ganske vist, da jeg førte den nævnte Polemik, som jeg her vil tillade mig at sige et Par Ord om, efter som jeg gerne vil præcisere mit Standpunkt i denne Henseende, da jeg ellers let kan blive misforstaaet, en kort Tid næret — en Tid, som jeg nu maa se tilbage paa som noget overspændt — den Tanke, at man kunde lade den mindre gode Latin falde bort og lægge ganske overordentlig Vægt paa Græsten, lade den arve Latinen ved Siden af den Stilling, den havde i Forvejen; saa skulde man bringe noget fortræffeligt frem. Jeg tror endnu, at der er til Stede dette Mod-